Neto ja Jürri.

üks Jut.

Ükskord ellas üks wanna auwäärt tal-
lopoeg, kedda Kasiko Tonnuks hüüi, om-
ma moriga ühhe hurtsiko sees, mis ta en-
nesele jõe äre, metsa sisse, olli ehhitand,
ja kuhho nemmad wanna eal essite
läinud ellama. Nattuke kapsta ja erne ja
kartowli ma, ja monni sap = täis heina,
kasiwatas neile leiba ja leiwa körwalt;
mets andis neile tulewarjo ja soja, ning jõe
willo jahhutas pallawal aial nende ouet.
Ja nende omma ja ümberkaudne suur japud-
do lojus maggas eäl ja mängis nende lus-
tiks — lamba tal hüppas, kitse tal kargas.
Nenda hingasid need kaks wannakest om-
ma norema pölwe murrest ja se waene ker-
jaja, kes nende ukse ette juhtus, ei läinud
ial ärra, ilma et temma südda sai römus-
tud. Agga muido ollid nemmad ka jälle
õigest alwast wisist. Sest wanna mo-
ri keigekallim ehte olli ikka weel sesamma
sidi müts ja rohhelinne pöl, misga ta no-
rikuks sai tannotud, ja sesamma pater, mis
T nno kossimisse ajal käandmeks tomud,
ja temma ella eit jo kannud. Sest tühja asja
pääle ei kungi kullutanud middagi; ja se wi-
ma tük, mis nemmad wotsid, ehk se olle su-
täis, mis rüpasid, ei riskunud kellegi
moistust ärra.